

viljestærke Kvinde, deraf denne hvileløse Uro og bestandige Angst for, hvilke Midler der nu vil være de virksomste, deraf al hendes Snedighed og Kløgt i Forholdet til den danske Rigsraad, Niels Lykke. Og denne Kamp i hende selv, den gaar paa Livet løs. Det gaar som i Ragnarokskampen, ingen sejrer, men begge gaar til Grunde. Fædrelandskærligheden viger for det ene, at se sig selv som Kongemoder, og Moderkærligheden, det bedste vel paa Jorden, forvandles i hende til et Rovdyr, der vender sig mod hende selv, idet hun faar at vide, at mens hun tror at have dræbt den, der stod Sønnen i Vejen, saa er det ham selv, der har fundet Døden paa hendes Bud. Denne Fru Ingers Kamp med sig selv er værd at kende. Den kunde maaske hjælpe en og anden blandt os til at føre det gode til Sejr i os, naar vi — i stort eller i smaat — føres ind i de samme Kampe. Thi det er Sagen: Fru Ingers Kamp er en menneskelig Kamp, og der udkæmpes mange af den Slags Kampe omkring os og i os.

Fru Gjølring fremstiller ypperlig denne Fru Ingers rent menneskelige Kamp mod sit eget sande Jeg. Hendes stivnede Træk med de urolig flakkende Øjne, i hvis Blik Angsten for Følgerne af hendes Handlinger eller Følgerne af hendes Uvirksomhed lurar, hendes smilende Venlighed overfor Niels Lykke, naar Klogskaben byder det, og hendes mandige Djærvhed, naar hun tror at have besejret ham, Hallucinationsscenen i sidste Akt, hvor hun tror at se Sønnens Kongetog samtidig med, at hans Lig bæres ind, alt dette er fin, gennemført Kunst, som Fru Gjølring fortjener mere Tak for, end Publikum i sin Helhed yder hende.

Men hvorfor klæder Fru Gjølring sig i en moderne Enkedragt? Fruen paa Østraat — i det nordenfjeldske Norge — har neppe gaaet saaledes klædt, og Dragten harmonerer heller ikke med det øvrige Udstyr, især Riddersalen, hvor det meste af Handlingen foregaar.

Frk. Blad fremstiller en smuk og stolt Eline Gyldenløve, men den vaagnende Elskov i den alvorlige og stolte unge Kvinde faar neppe den rette Forklaring i hendes Spil. Spørgsmaalet: „Kan jeg se mod Danmark her fra Salen?“ blev til intet, ligesom ogsaa selve Elskovsscenen mellem Eline og Niels Lykke føltes underlig uvirkelig. — Men, det maa i Sandhed heller ikke være saa let for en Kunstnerinde at fremstille denne umiddelbare Betagethed overfor en Skikkelse som Hr. Neiendams Niels Lykke. Ordene: „Hver en skøn Jomfru hun sukker saa mod: Gud give, Niels Lykke var mig huld og god“, virkede nærmest parodisk. Men som